



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem
sídlem Vrchlického 678/19, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2022, č. j. KULK 58188/2022-OSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 8. 2022, č. j. KULK 58188/2022-OSŘ, a usnesení Městského úřadu Desná ze dne 11. 1. 2022, č. j. MUDESNA/084/2022/SU, se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Ing. Mgr. Bc. Petra Molnára, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 17 803 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Desná, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 1. 2022, č. j. x.
2. Tímto usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby pro zemědělství (přístřešek pro dobytek) na p. č. X/A v k. ú. X, část X, obec X (nadále bude pozemek uváděn bez označení k. ú.), zahájené na základě žalobcovy žádosti ze dne 28. 4. 2021. Stavební úřad konstatoval, že se jedná o druhou identickou žádost o dodatečné povolení stejné stavby, identických rozměrů, na stejném místě, kdy první žádost ze dne 24. 2. 2020 byla pravomocně zamítnuta pro nesouhlasné stanovisko orgánu územního plánování. Druhou žádost stavební úřad kvalifikoval jako zjevně nepřipustnou ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, když zjevná nepřipustnost vyplynula již ze samotné žádosti, a řízení zastavil.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shodně konstatoval, že žalobce podal druhou identickou žádost o dodatečné povolení na identickou stavbu pro zemědělství na pozemku p. č. X/A, kdy první žádost byla zamítnuta z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánování a žaloba proti pravomocnému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího krajského soudu ze dne 18. 1. 2021, č. j. 59 A 12/2021-108, a řízení o kasační stížnosti je vedeno. Druhá žádost podle žalovaného sice odstranila formální vady předchozí žádosti, nedošlo ale ke změně v předmětu věci ani ke změně skutkových a právních okolností případu. Žádost je proto třeba kvalifikovat jako zjevně právně nepřipustnou dle § 45 odst. 3 správního řádu, kterou nelze projednat, a řízení je namíste zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný připustil, že zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nebrání opětovnému podání žádosti, ovšem i to má své meze. Žalobce neunesl důkazní břemeno o tom, že k umístění zemědělského objektu v nezastavěném území bude muset odůvodnit nezbytnost této stavby na daném místě, konkrétně prokázat nemožnost umístění v zastavitelné ploše. Tyto skutečnosti (doložení relevantních podkladů o nemožnosti umístění stavby na jiném místě) nebyly v řízení o druhé žádosti prokázány, a proto bylo řízení o žádosti neúčelné vést. Na základě porovnání dokumentace zpracované X z února 2019 a dubna 2021 žalovaný ověřil, že se jedná o zcela identickou stavbu jak svými stavebně technickými parametry, tak umístěním na stavebním pozemku, stejně jako prostorovým řešením a vztahem k navrženým inženýrským sítím. K námitce, že zavazujícím právním názorem odepřel stavebnímu úřadu možnost správního uvážení, žalovaný uvedl, že hlediskem při hodnocení odkladu může být i metodický náhled nadřízeného správního orgánu, kterým však není výsledek řízení předjímán. Stavební úřad i přes právní názor žalovaného provedl správní uvážení ohledně možnosti zastavení řízení o druhé žádosti.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, nedostatečně se zabýval obsahem jeho odvolání, jinak by nedospěl k závěru, že se jedná o identickou žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku, k rozhodnutí dospěl na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu věci.
5. Podle žalobce byly druhou žádostí o dodatečné povolení stavby odstraněny všechny vady původní žádosti, žalobce doplnil potřebná potvrzení a důkazy. Žalovaný přehlížel, že došlo ke změně skutkových i právních okolností případu. Stavební úřad i žalovaný nezohlednili, že stavba přístřešku nebyla povolena zejména z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánování, důvody vedoucí k vydání nesouhlasného závazného stanoviska již odpadly. Stavební úřad a žalovaný se nesprávně vyjádřili k unesení důkazní břemene, aniž předložili druhou žádost dotčenému orgánu územního plánování k posouzení. Důvody vedoucí k zastavení řízení o dodatečném povolení stavby přístřešku neexistují, žádosti nelze považovat za identické. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, publ. ve Sb. NSS 1633/2008, podle kterého je třeba důvody vedoucí k zastavení řízení třeba vykládat restriktivně. Žalobce zopakoval, že důvody pro zastavení řízení o druhé žádosti neexistovaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal, že žalobci nic nebrání v podání nové žádosti o dodatečné povolení přístřešku, přitom v předchozím řízení zastával názor, že novou žádost nelze podat. V takovém postupu žalobce spatřoval zmatečnost. Dodal, že pokud stavební úřad přerušil řízení o dodatečném povolení stavby, musel si být vědom toho, že se nejedná o identickou žádost, a tedy že druhá žádost není zjevně právně nepřijatelná.
6. Žalovaný na jednu stranu uvedl, že druhá žádost odstranila pouze formální vady předchozí žádosti, současně konstatoval, že žádost je identická s první a žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalobce trval na tom, že stavebnímu úřadu předložil všechny rozhodné tvrzení a důkazy a prokázal nemožnost umístit přístřešek v zastavěném území nebo zastavitelných plochách. Napadené rozhodnutí je nepřesvědčivé, jde o pouhý chronologický přehled řízení završený konstatováním, že se jedná o identickou žádost o dodatečné povolení stavby, žalobce nebyl seznámen s důvody zamítavého rozhodnutí.
7. Žalovaný se dále nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou podjatosti vznesenou vůči stavebnímu úřadu a žalovanému. Žalobce v řízení zpochybnil nestrannost správních orgánů, neboť došlo ze strany žalovaného k nepřiměřenému ovlivňování činnosti správního orgánu nižšího stupně a faktickému odstranění dvojinstančnosti řízení. Žalovaný nepřijatelně zavázal stavební úřad převzít jeho názor o nepřijatelnosti žádosti o dodatečném povolení stavby, což vedlo k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu, který se omezil na odkaz na argumentaci žalovaného. Žalovaný se nevypořádal s námitkou podjatosti, která vůči němu směřovala, a nezohlednil související žádost, aby byla věc projednána jiným správním orgánem, proto je jeho rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
8. Rozhodnutí žalovaného označil žalobce za překvapivé, neboť v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2021 žalovaný zavázal stavební úřad zastavit řízení o druhé žádosti o dodatečné povolení stavby až po rozhodnutí o podané kasační stížnosti. Přitom

řízení vedené pod sp. zn. 8 As 242/2021 nebylo dosud skončeno, stavební úřad nerespektoval názor žalovaného.

9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové usnesení a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že podstatou případu je otázka, zda se jedná o tutéž stavbu, u níž byla žádost o dodatečné povolení pravomocně zamítnuta, a odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je podstatné, že se jedná o tutéž nepovolenou stavbu, nikoliv o identickou žádost, neboť ta se bude od předchozí lišit přinejmenším v datu, případně dalších detailech. Žádost nebude možné zamítnout z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, což ale neznamená, že opakovaně podaná žádost musí být plnohodnotně projednána, obzvláště v řízení o dodatečném povolení stavby, kdy by pro opakované podávání žádostí nebylo možno nařídit odstranění nepovolené stavby. Je známa judikatura správních soudů, která se zabývala pouze tím, zda je opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby důvodem pro přerušení řízení o odstranění stavby, a která došla k závěru, že bez změny podstatných okolností nikoli. Řízení o nové žádosti je podáním žádosti zahájeno, k řešení situace pro její zjevnou právní nepřípustnost slouží institut zamítnutí žádosti. Jde o obdobnou situaci, jakou je podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby poté, co již bylo pravomocně rozhodnuto o nařízení odstranění stavby. V tomto směru se judikatura ustálila v názoru, že taková žádost je zjevně právně nepřípustná, žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28. Pokud žalobce namítal, že měly odpadnout důvody k vydání zamítavého závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování, jde o ničím nepodložené tvrzení, které je nadto nepravdivé, neboť k žádné změně územního plánu ani stavby samotné nedošlo, tudíž okolnosti, které vedly k vydání zamítavého závazného stanoviska, byly identické. O nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací bylo rozhodnuto již v prvním řízení, kdy žádost byla pravomocně zamítnuta. Nová žádost, která by byla projednatelná, by mohla být odůvodněna pouze dvěma okolnostmi. První by byla úprava příslušné dokumentace stavby, aby podmínkám územně plánovací dokumentaci vyhověla, což se nestalo. Druhou takovou okolností by mohla být změna územně plánovací dokumentace, tedy územního plánu, ani k takové okolnosti nedošlo. Napadené rozhodnutí pak obsahuje vše, co zákon vyžaduje.
11. K údajné námitce podjatosti žalovaný uvedl, že se žalobcovými argumenty zabýval v závěru napadeného rozhodnutí. Závaznost právního názoru žalovaného v případě zrušení rozhodnutí vyplývá ze zákona. Nadto se ve skutečnosti podle obsahu podání o námitku podjatosti nejedná, neboť žalobce spatřoval podjatost v tom, že žalovaný v dřívějším rozhodnutí vyslovil právní názor ve věci, nikoliv v poměru některé úřední osoby k věci, účastníkům řízení či jejich zástupcům. Požadavek na projednání věci jiným správním orgánem prvního stupně a jiným odvolacím orgánem byl zjevně nedůvodný a ve sporu se zákonem, neboť jde o otázku místní a funkční příslušnosti. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu

č. j. 6 As 336/2020-28, bod 17., který se dané otázce věnoval. Protože žádné okolnosti nasvědčující vyloučení úředních osob žalobce neuvedl, a nebylo tak vůbec možno uvažovat o postupu podle § 14 správního řádu, nebyla jiná možnost než rozhodnout o zastavení řízení z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti, ani rozhodování vyloučenou úřední osobou nemohlo vést k zrušení rozhodnutí stavebního úřadu.

12. K namítané překvapivosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že si není vědom toho, že by předchozí rozhodnutí obsahovalo názor o tom, že je třeba vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

13. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Podle žalobce žalovaný opomíjí, že důvodem zamítnutí první žádosti o dodatečné povolení bylo, že nebyla dostatečně prokázána možnost umístění stavby dle územního plánu. Žalobcem byla doplněna projektová dokumentace tak, aby bylo prokázáno, že stavba přístřešku je vybudována v souladu s územním plánem. Není podstatné, že se jedná o totožnou stavbu, na čemž žalovaný vystavěl svou nesprávnou argumentaci, nesprávným postupem neumožnil dodatečné povolení stavby přístřešku. Naopak je významné, že došlo ke změně projektové dokumentace ke druhé žádosti o dodatečné povolení stavby přístřešku. Tato změna projektové dokumentace nebyla žalovaným vůbec reflektována, žalovaný přehlíží, že došlo ke změně skutkových i právních okolností případu. Žádosti nelze považovat za identické, neboť v době podání každé z nich existoval odlišný skutkový i právní stav.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

16. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.

17. Soud nejprve nastínil skutkový stav, jak vyplynul z předloženého správního spisu, potažmo z úřední činnosti soudu, v rozsahu potřebném pro posouzení žalobních námitek.

18. Žádostí podanou dne 28. 4. 2021 požádal žalobce o dodatečné povolení stavby pro zemědělství (přístřešek pro dobytek) na p. č. 242/1 obdélníkového půdorysu s rozměry 15,2 m x 10,0 m, zastřešené střechou z příhradových vazníků s výškou 5,52 m, nepodsklepenou, pro uskladnění krmiva, napájení a úkryt skotu, s dobou na 15 let, již dokončenou. Řízení o žádosti stavební úřad usnesením ze dne 3. 5. 2021 přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to pro předběžnou otázku, kterou představovalo řízení před zdejším krajským soudem pod sp. zn. 59

A 12/2021, v němž byla projednávána žaloba proti dříve vydaným pravomocným rozhodnutím o zamítnutí první žádosti o dodatečné povolení stavby. Toto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 7. 2021 zrušil s odůvodněním, že vedení jiného řízení na základě první žádosti a s ním spojená předběžná otázka není důvodem pro přerušování řízení o druhé žádosti. Dále uvedl, že druhou žádost je nutno kvalifikovat jako zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní zastavit, neboť na první pohled je zřejmé, že žádosti nelze vyhovět, s citací komentářové literatury týkající se zamítnutí zjevně právně nepřipustné žádosti pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Usnesením ze dne 11. 1. 2022 stavební úřad rozhodnutí o podané žádosti zastavil, žalobcovo odvolání zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím.

19. K žádosti ze dne 28. 4. 2021 žalobce předložil mj. aktualizovanou projektovou dokumentaci pro územní souhlas vypracovanou x v březnu 2021. V této projektové dokumentaci je obsažena část *Informace o vydané územně plánovací dokumentaci*, ve které se projektant věnoval souladu předloženého stavebního záměru s územním plánem obce Kořenov, mj. naplnění podmínek podmíněné přípustnosti využití ploch smíšených nezastavěného území – přírodních zemědělských, kdy uváděl skutečnosti, pro které nelze stavební záměr umístit ve vymezeném zastavěném území a zastavitelných plochách.
20. Z úřední činnosti, a to ze spisu ve věci sp. zn. 59 A 12/2021, je soudu známo, že žalobce požádal o dodatečné povolení stavby přístřešku již dne 24. 2. 2020. Žádost byla zamítnuta pro nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování ze dne 3. 4. 2020 rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12. 5. 2020, přičemž žalobcovo odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 12. 2020, poté co obstaral přezkumné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, které bylo rovněž nesouhlasné. Žalobu soud zamítl rozsudkem ze dne 18. 6. 2021, č. j. 59 A 12/2021-108, kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 26. 1. 2023, č. j. 8 As 242/2021-48.
21. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že první pravomocně zamítnutou žádostí a v pořadí druhou žádostí, o níž bylo řízení zastaveno, žalobce žádal dodatečně povolit dokončenou, identickou (co do stavebně technického řešení a umístění, včetně inženýrských sítí) stavbu přístřešku pro skot na pozemku p. č. X. Jádrem sporu je otázka, zda byla druhá žádost o dodatečné povolení stavby zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, o níž se řízení zastaví podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
22. K otázce opakovaných žádostí o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu vyjádřila. Jednoznačně dovodila, že zjevně právně nepřipustnou žádostí o dodatečné povolení stavby je žádost podaná poté, co již bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění stavby, řízení o takové žádosti se zastaví podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-117; ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36; ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33; ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34; či ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-31; rozsudky Nejvyššího správního soudu i krajských soudů dostupné na www.nssoud.cz).

23. Podá-li žadatel opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby poté, co jeho předchozí žádost byla pravomocně zamítnuta, ovšem dosud nebylo pravomocně skončeno řízení o odstranění stavby, vyplývá z judikatury krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu, že správní orgán musí takovou žádost posoudit z pohledu, zda jde o žádost obstrukční, která nemůže vést k dalšímu přerušení řízení o odstranění stavby, či nikoli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34; Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 A 54/2017-56; nebo Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2019, č. j. 9 A 72/2016-100).
24. Dříve vydané zamítavé rozhodnutí o žádosti totiž nepředstavuje překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008-73; ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015-68, týkající se zamítnutí žádosti o prodloužení trvání dočasných staveb; nález Ústavního soudu sp. Zn. II. ÚS 752/18 ze dne 22. 1. 2019). Ve vztahu k žádosti o dodatečné povolení stavby v tomto směru Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 62 A 111/2018-80, konstatoval: „*Stavební zákon přitom takový postup nevylučuje (odlišně od situace, kdy k podání žádosti dojde až po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 166/2015-33 ze dne 27.8.2015). Podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby i po uplynutí lhůty 30 dní podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ostatně připouští i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 230/2015-34 ze dne 14.1.2016, avšak toliko tehdy, nejedná-li se o žádost obstrukční.*“ Rovněž Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 9. 2017, č. j. 45 A 64/2015-113, dovodil: „*Jednou vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby však nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, ledaže později dojde ke změně skutkových okolností. Jestliže taková změna podmínek poté nastane, tak jako se tomu stalo v dané věci, je sice možné podat další žádost o dodatečné povolení, avšak je již jen na úvaze stavebního úřadu, zda další řízení o dodatečném povolení stavby vyhodnotí jako řízení o předběžné otázce a řízení odstranění stavby přeruší. ... To v posuzovaných souvislostech stavební úřad učiní za předpokladu, že další žádost o dodatečné povolení stavby bude oproti žádosti předchozí odůvodněna vyvstávajícími novými skutečnostmi, jež by mohly vést k jinému výsledku řízení o dodatečném povolení stavby, tedy skutečnostmi relevantními. Jestliže tomu tak nebude, další přerušení řízení o odstranění stavby nebude na místě.*“
25. V případě předchozího negativního rozhodnutí o žádosti přichází v úvahu aplikace § 101 písm. b) správního řádu, podle něhož provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Tento postup naznačují již dříve zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 752/18, shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze či rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2017, č. j. 5 A 28/2014-46, nebo Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2020, č. j. 57 A 143/2019. V rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015-68, Nejvyšší správní soud konstatoval: „[33] ... *V případě negativního rozhodnutí o žádosti lze aplikovat § 101 písm. b) správního řádu, podle něhož provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Pochopitelně ne vždy budou splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí, kterým bude nové žádosti vyhověno. Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví (§ 102 odst. 4*

správního řádu). [34] Překážku věci rozhodnuté nelze v posuzovaném případě shledat již s ohledem na to, že v § 48 odst. 2 správního řádu nelze ve vztahu k žádosti žalobce aplikovat. Zamítnutím žádosti o prodloužení trvání dočasných staveb nebylo žalobci přiznáno žádné právo, by bránilo rozhodnutí o změně užívání těchto staveb na stavby trvalé. Pokud by šlo o totožnou žádost téhož žadatele, mohl by správní orgán za nezměněného skutkového a právního stavu aplikovat § 102 odst. 4 správního řádu a řízení zastavit, jelikož žádost zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí neodůvodňuje.“ I když byly tyto závěry přijaty ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o prodloužení trvání staveb, lze je obdobně vztáhnout i na posuzování nové žádosti o dodatečné povolení stavby.

26. Z uvedeného soud dovozuje, že správní orgány žalobcovu druhou žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku nesprávně posoudily jako na první pohled, bez dalšího dokazování a zjišťování zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. Důvodem pro takové posouzení druhé žádosti byla podle stavebního úřadu (výslovně odkazujícího na zrušující rozhodnutí žalovaného ve věci přerušení řízení) překážka věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, kterou představovalo předchozí zamítavé rozhodnutí o identické žádosti o dodatečné povolení identické stavby. Tento právní náhled není správný, jak vyplývá z výše citovaných závěrů. Pro úplnost soud dodává, že usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení není nepřezkoumatelné, neboť z něj důvody zvoleného procesního postupu lze seznat, minimálně ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2021, na něž se stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí odvolal. Žalobce ostatně s důvody zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu podrobně polemizoval v odvolání, bránil se závěru, že projednání podané žádosti bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Důvody, o které stavební úřad zastavení řízení opřel, byly tedy žalobci dobře známy.
27. Argumentaci stavebního úřadu pak žalovaný k odvolacím námitkám žalobce modifikoval, když připustil, že zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nebrání podání žádosti nové. Nato konstatoval, že v řízení o druhé žádosti žalobce nepředložil relevantní doklady o nemožnosti umístění stavby na jiném místě, když toto neunesení důkazního břemene bylo podstatou zamítavého rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby. Srovnáním projektové dokumentace žalovaný dospěl posléze k závěru, že v případě první i druhé žádosti jde o identické stavby. V takovém případě nelze hovořit o tom, že by byla opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby zjevně právně nepřipustná podle § 45 odst. 3 správního řádu. Jak příhodně upozornil žalobce, uvedené ustanovení je třeba vykládat restriktivně a vyhradit jej pro případy nepřipustnosti, a to výhradně právní, která je zjevná na první pohled, bez dalšího dokazování a zjišťování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2088, č. j. 2 As 74/2007-55).
28. Pokud se žalovaný pustil do porovnávání projektové dokumentace ke stavbě přístřešku předložené žalobcem v předchozím a nově zahájeném řízení o dodatečném povolení stavby a úvah, zda v nově vedeném řízení žalobce znovu neunesl důkazní břemeno o tom, že stavbu nebylo možné umístit jinde (ve smyslu v zastavitelných plochách), ve své podstatě posuzoval, zda jsou dány podmínky pro věcné vyhovění nové žádosti ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu. Tomu nasvědčuje také podrobnější argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě, v němž

žalovaný uváděl okolnosti, které by se musely nastat ve smyslu nových skutkových či právních skutečností, aby mohlo být žalobcově druhé žádosti vyhověno. Za daných okolností nejde o zjevně právně nepřipustnou žádost podle § 45 odst. 3 správního řádu. Jak soud s odkazem na příslušnou judikaturu uvedl shora, jestliže správní orgán při posuzování nové žádosti dospěje k závěru, že takové okolnosti nenastaly, v úvahu přichází postup podle § 102 odst. 4 správního řádu.

29. Ve shodě s žalobcem soud konstatuje, že žalovaný ke svým závěrům o neunesení důkazního břemene na straně žalobce dospěl, aniž by reflektoval veškeré změny skutkových okolností, které v době podání druhé žádosti o dodatečné povolení stavby nastaly. Žalobcem předložená projektová dokumentace ke stavbě přístřešku z března 2021 se sice týkala identické stavby co do rozměrů, stavebně technického řešení a umístění vůči okolním pozemkům i inženýrským sítím, ovšem obsahovala pasáž *Informace o vydané územně plánovací dokumentaci*. V té se projektant věnoval souladu předloženého stavebního záměru s platným územním plánem obce Kořenov, na rozdíl od projektové dokumentace předchozí, která vykazovala věcné nedostatky ve vztahu k údajům o území a k naplnění podmínek pro podmíněné přípustné využití ploch, v nichž se dle územního plánu pozemek p. č. X nachází (viz bod 30. rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 59 A 12/2021). Nově doplněná projektová dokumentace se tedy naplněním podmínek podmíněné přípustnosti využití ploch smíšených nezastavěného území – přírodních zemědělských zabývala, projektant uváděl skutečnosti, pro které nelze stavební záměr umístit ve vymezeném zastavěném území a zastavitelných plochách. Žalovaný za dané situace nemohl bez dalšího posouzení dospět k závěru, že žalobce důkazní břemeno v tomto smyslu neunesl, s tím že jde o identickou stavbu, a proto je neúčelné řízení o žádosti vést. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že okolností, pro kterou by mohly odpadnout důvody zamítavého závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování, by byla úprava dokumentace stavby, aby podmínkám územně plánovací dokumentace vyhověla. Zda se tak skutečně stalo, nebylo na posouzení stavebního úřadu, resp. v odvolacím řízení na žalovaném, ale na dotčených orgánech územního plánování, které v předchozím řízení o dodatečném povolení stavby vydávaly závazná stanoviska ve smyslu § 96b stavebního zákona.
30. Nad rámec potřebného lze dodat, že pouhé nepředložení nového souhlasného stanoviska orgánu územního plánování k opakované žádosti o dodatečné povolení stavby jako povinné přílohy (§ 129 odst. 2, ve spojení s § 90 odst. 1, § 110 odst. 2, § 96b stavebního zákona) rovněž nemohlo za situace, kdy žalobce předložil doplněnou projektovou dokumentaci, vést k posouzení žádosti jako zjevně právně nepřipustné, případně obstrukční ve smyslu shora citované judikatury. Žalobce bylo třeba vyzvat k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, tedy k předložení případně chybějícího závazného stanoviska orgánu územního plánování, pokud by si jej stavební úřad nevyžádal z vlastní iniciativy sám, jak to učinil v předchozím řízení o dodatečném povolení stavby (viz bod 20. rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 59 A 12/2021).
31. Žalobní bod týkající se vypořádání námitky podjatosti neshledal soud důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V odvolání uplatněnou argumentaci, kterou žalobce nazval jako námitku podjatosti, žalovaný podle názoru soudu vypořádal způsobem odpovídajícím podstatě jejího obsahu. Žalobce, zastoupený právním

profesionálem, totiž nenamítal podjatost konkrétních úředních osob stavebního úřadu a žalovaného ve smyslu § 14 odst. 1, 3 a 6 správního řádu, tedy z důvodu osobního poměru úředních osob k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, či z důvodu rozhodování věci na jiném stupni řízení. Neuváděl ani žádné skutečnosti, které by případně spadaly pod tzv. systémovou podjatost všech úředních osob, tedy podjatost z důvodu služebního či obdobného poměru k subjektu, do něhož je organizačně zařazen příslušný správní orgán a jehož zájmy by mohly být v řízení dotčeny. S ohledem na žalobcem uvedené důvody, které se ve své podstatě týkaly postupu správních orgánů ve věci, nebylo vadou řízení, pokud žalovaný nepostupoval dle § 14 odst. 3 správního řádu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34), a nedošlo tak ani na úvahy o určení jiného věcně příslušného orgánu ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu.

32. I pokud by soud na uplatněnou námitku vzhledem k jejímu označení pohlížel striktně jako na námitku podjatosti, kterou je třeba vypořádat v rámci postupu podle § 14 odst. 3 správního řádu, jednalo se by případně o vadu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí v dané věci. Žalobcem popsané důvody, tedy určitý procesní postup úředních osob podílejících se na rozhodování stavebního úřadu a žalovaného v řízení, vyslovení závazného právního názoru a jeho rozsah a jeho respektování, totiž jejich podjatost ve smyslu § 14 odst. 1 a 6 správního řádu nezakládají. Námitka podjatosti by musela být vyhodnocena jako nedůvodná, nelze dospět k jinému názoru než, že v obou stupních řízení ve věci rozhodovaly nepodjaté úřední osoby.
33. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že došlo k faktickému odstranění dvojinstančnosti řízení a nepřiměřenému ovlivňování rozhodovací činnosti stavebního úřadu. Soud připouští, že odůvodnění zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2021 bylo formulováno nikoli zcela jednoznačně, pokud jde o rozsah závazného názoru žalovaného. Žalovaný se v označeném rozhodnutí věnoval zejména důvodům, pro které měl žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby za zjevně právně nepřipustnou, a důvody, které se vztahovaly k předmětu jeho přezkumné činnosti, totiž důvodům přerušení řízení, formuloval stručněji a označil je jako důvody, které především (tedy nikoli výhradně) vedly ke zrušení přezkoumávaného usnesení. Stavební úřad si proto zrušující rozhodnutí žalovaného vyložil tak, že vázanost právním názorem ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se vztahuje i na posouzení žádosti jako zjevně právně nepřipustné. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ale vyplývá, že takto široce formulovat závazný právní názor žalovaný zřejmě nemínil. Z hlediska dotčení procesních práv žalobce je ovšem podstatné, že stavební úřad o žádosti rozhodl, své rozhodnutí odůvodnil a žalobci nebylo upřeno právo bránit se zastavení řízení řádným oprávněným prostředkem, o němž rozhodoval instančně nadřízený správní orgán, jehož rozhodovací důvody byly podrobeny soudnímu přezkumu.
34. Rozhodnutí nelze označit za překvapivé z důvodu nerespektování pokynu žalovaného v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2021 zastavit řízení až po rozhodnutí o podané kasační stížnosti. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že takový závazný pokyn rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2021 neobsahuje. Žalovaný v tomto

rozhodnutí naopak dovodil, že vedení jiného řízení ve věci první žádosti a s ním spojená předběžná otázka není důvodem pro přerušení řízení o dodatečném povolení stavby. Na vedení řízení o kasační stížnosti pod sp. zn. 8 As 242/2021 žalovaný upozornil okrajově v souvislosti s přezkumem předchozích správních rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 59 A 12/2021, který zmínil pouze pro dokreslení věci. Proto soud nepovažuje z těchto důvodů zastavení řízení ještě před skončením řízení o kasační stížnosti za překvapivé a rozhodnutí žalovaného v tomto směru za zmatečné a nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud na základě shora uvedené argumentace zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. Protože ze shodných důvodů je nezákonné i usnesení stavebního úřadu, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil ke zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí.
34. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou v dalším řízení správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Budou tedy vycházet z toho, že žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 28. 4. 2021 není zjevně právně nepřípustná a není důvod k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobce byl s žalobou úspěšný, soud mu proto přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za 3 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u ústního jednání [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tedy ve výši 9 300 Kč. Dále náklady řízení spočívají v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu), celkem ve výši 900 Kč. Soud neuznal odměnu a náhradu nákladů řízení v souvislosti s replikou žalobce, neboť tyto náklady neměl za účelně vynaložené, když replika neobsahovala žádné skutečnosti, které by již nebyly uplatněny v žalobě. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný ve výši 600 Kč za 6 započatých půlhodin v souvislosti s cestou ze sídla advokáta v Hradci Králové k ústnímu jednání v Liberci podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení jsou dále tvořeny náhradou cestovného ve výši 1 434 Kč za cestu advokáta z Hradce Králové do Liberce a zpět ve výši [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 467/2022 Sb. – při průměrné spotřebě pro kombinovaný provoz dle technického průkazu 4,8 na l/100 km, ujeté vzdálenosti 196 km a ceně 44,10 Kč

za 1 l nafty, a náhradě 5,20 Kč za 1 km jízdy, při cestě osobním automobilem Peugeot 3008]. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 12 234 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 2 569 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 14 803 Kč. Dále žalobci přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 803 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. únor 2023.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu